

Szonettek

[2014. június]

NE KÖNYVEKBEN...

Ne könyvekben kutasd a tegnapot:
érett ész holt betűben ne keressen,
az élő múltat nem találhatod
fáradt papírokban, kopott kövekben.

Lelkedben hordod múltad, önmagadban:
évezrek formáltak kívül, belül,
dús örökség a múlt, és halhatatlan:
ezt hagyod a jövőre örökül,

hogy munkáljon évszázadokig épen
új nemzedékek eszében, szívében,
fényénél önmagukra leljenek.

Ha goromba hozzád a sors, ha kedvez,
ápold s hagyd hátra örökségedet,
maradj mindig méltó „ember” nevedhez.

CSILLAGOK

Tán millió év óta már, az ember
a csillagokat figyeli, csodálja,
és fürkészi kíváncsi, vizsla szemmel,
mit rejthet a fenséges égi pálya.

Forró agyakban érnek is a tervek,
betörni a csillagbirodalomba,
s ha minden lappangó kincset kinyertek,
onnan indulni világuralomra.

De nem! A csillagos bolt csak legyen
szerelmesek lámpása, rejtelem,
isteni kéz alkotta műremek,

szép, mint az angyal arca, nászi ének,
maradjon meg örökre gyermekek,
vándorok és poéták örömének.

FELEMÁS TÁJKÉP, FELHŐKKEL

Ahogy fehér kendőcskék lengenek
vonatablakból gyermekek kezében,
fodros szélű, kis fürge fellegek
úgy integetnek a tavaszi égen.

Búcsúznak... s táguló ablakon át
zuhog a fény az ébredő világra,
megcsókolja az alvó orgonát,
s kibomlik május illatos virága.

De jaj, megreszket a reggeli csend:
szennyos utcákon harc dúl odalent,
torzsalkodás és vérontás, zsivaj...

Uram, mért ily visszás a földi élet,
mért marja a lelkünket ennyi méreg:
irigység, gyűlölet, ezernyi baj?

SZÜLETÉSNAPON

Egy évvel több megint. Nem számolom:
túl sok van már. Sorsom bealkonyult.
Hátam mögött gyűl, egyre gyűl a múlt:
ámyéktenger sziklás hegyoldalon.

Mélyéből bús kísértetként kikelnek
eltemetett esztendők ásatag
emlékei, százszor megbánt szavak,
csalódások, fájdalom és szerelmek,

kifakult arccal régen elfelejtett
iskolatársak, messzi temetőben
porladozó, egykor baráti lelkek,

a Semmiből szüremelő, gyöngye hangok,
hogy utoljára elbúcsúzva tőlem,
megkondítsák fölöttem a harangot.

EX ORIENTE LUX

Keletről jön a fény? Nem, nem lehet:
bölcse szent könyvek világát házi bomba
gyilkos füstjével oltja ki naponta
a fundamentalista örület.

Talán Nyugatról? Trösztök hosszú karja
új szolgágra hajtja a fejet,
szédült euromuzsikok felett
nem fénylik más, csak bankárok szivarja.

De ragyog Isten Napja odafenn,
és fénye egyformán mindenki jussa,
az sűt cigányra és politikusra.
Uram, őrizd lámpásod éberem,
hogy el ne lopják, mint vasat, rezet,
sötétből nyúlókáló, enyves kezek.

KIRÁLYI GÖGGEL...

Királyi göggel, méltóságosan
görgeti, s fenséges halálra szánva
ömleszt a rejtelmes óceánba
fáradt vizét az elaggott folyam.

Látszat-halál ez, nem sírjába dőlt:
a végtelenben új életre támad,
számlálhatatlan cseppje szerteárad,
és megtelik velük az ég s a Föld.

Megújult kedvvel lebegnek maholnap
habos felhőkben a fejünk felett,
és húsvétkor friss záporral locsolnak,

hirdetik a megifjító tavaszt,
mely telek romján újra életet,
rügyet, virágot és búzát fakaszt.

Denumire autor: Jánosházy György

Látó Szépirodalmi Folyóirat